

„Infirmierii” unui stat tot mai infirm...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu doar că am putea fi generația pe care o vor întreba propriii copii despre ce era vorba la „1 Decembrie”, dar am putea ajunge noi singuri să ne întrebăm... Despre ce a fost vorba? Care Deșteptare? Care Înălțare Eroică? Ale cui fapte de vitejie și pentru cine?... De fapt, chiar fără prima parte a întrebării, despre cine au fost ei, căci felul în care ne mai aducem aminte de ei, măcar formal festivist, felul în care îi mai celebrăm ori le mai oferim măcar o modestă recunoștință, spune totul... Recunoștință? Un cuvânt ce iese ușor din limbajul nostru, cel puțin în forma de asociere cu ei, cei dintâi, dar tot mai apăsător pus în corelație cu mulțumirile noastre (obligatorii, tot mai obligatorii) către cei de acum, veneticii feluritelor politici de „corectitudine”.

Am putea ajunge să ne întrebăm chiar noi, dară, nu copiii noștri care ne vor privi ca pe niște străini în propria înstrăinare (a lor va fi firească și de necondamnat, a noastră blestem pe veci), am putea să ne întrebăm, nu despre ce a fost atunci, pentru că asta ar însemna că mai avem o coajă de mândrie nedesprinsă, ci despre ce este vorba acum în acel atunci... Pentru că am extirpat, chiar noi, și nu întotdeauna cu mânușile indiferenței, ci noi, în grabă, rușinați de propriul nostru EU, de acum o sută de ani, de acum sute de ani, de acum milenii, am îndepărtat și înlăturat toate reperatele, toate filele, toate regulile și cutumele bunului simț ale născutului liber din părinții ce s-au sacrificat pentru noi dar și pentru cei de după noi, pentru aceia cărora le-am pus un paravan în fața ochilor.

Au dispărut fapte și istorisiri din manuale... Au fost revizuite și corectate, iar acolo unde nu s-a putut, de-a dreptul înlăturate, faptele Eroilor Români... Cărțile și tomurile istoriei noastre milenare au fost înlocuite cu fițuici și broșuri ale istoriei străvezii ale altora, istorii

fără conținut și, adesea, și fără formă, un soi de „cuiburi”, și nu vetre izvorătoare precum ale noastre. Au fost așezate în locul istoriilor noastre, puse pui de cuc în vetre străbune pentru a ne fura identitatea și semeția.

Au dispărut institute și rosturile acestora. Au fost date de o parte Adevăruri Istoricice de netăgăduit, pe care le-am împăturit chiar noi ca pe niște pergamente ale rușinii de „a fi”. De „a fi” dar, mai ales, al rușinii de a fi fost.

Ne-am ascuns nu doar istoria, nu doar cultura, nu doar civilizațiile-artefact, ne-am ascuns pe noi de ochii noștri și de regăsirile acelora ce vor încerca poate, cândva, să-și mai caute „vatra”.

Nu „războiul” a fost pierdut, ci noi ne-am trădat, vândut fiecare luptă... Pe foloasele materiale ale unui timp ce ar fi trebuit să ne fie, măcar ca memorie istorică, de neatins. Vestigii vândute pe sub mână și transferate în seama expozeului de civilitate al altora. Demnitate și Recunoștință puse pe tarabe străine... Mândria azvârlită în zeflema în contururi tot mai peiorative...

Brațul-cunoaștere a fost retezat... Cunoașterea, propria cunoaștere, restituirea istorică, punerea în valoare și evidențierea prin opere culturale și artistice, toate au fost retezate bucată cu bucată... Ne mai bazam pe brațul-forță al ființei națiune. Dar și de acolo au fost smulse hălci de dreptate, de adevăr, de demnitate, de restituire și de apărare a trecutului istoric.

Mai aveam ca speranță Armata. Ea să rămână de veghe. Ea să stea de planton, nu doar în rostul ei din vatră, ci și acolo unde au rămas doar hăuri din istoriile, cunoașterile, devenirile de altădată. Dar nici ea nu mai e ceea ce a fost odinioară. A devenit doar o infirmieră de povară al unui stat infirm. Și va fi și cea care va răspunde pentru prăbușirea aceluiași stat. Va răspunde pentru politicile greșite ale politicului. Și va deveni, din infirmiera statului neputincios, infama vinovată fără de vină.

Suntem un stat

eșuat în fața propriei Istorii. În fața Măreției. În fața colosului de Demnitate și Eroism, căruia nici praful nu-i mai suntem demni (da!, demni...) a-l mai șterge.

De acest 1 Decembrie, Armata Română își onorează vatra organizând maratoane de vaccinare în toate spitalele ei. Făcând treaba statului civil. Acesta să-i fie rostul? Să celebreze cu seringă în mână faptele vitejilor care au stat în tranșe, desculți, cu haine umede și rupte, fără medicamente, fără mâncare... Așa vă onorați, camarazi, înaintașii? Cu un soi de „Oșteni, vă ordon, vaccinați-vă!”, „Țara, îi ordon, injectează-te!”...

Actualul premier ratează, nu vitrina Pantheonului, ci acul de care să-i fie agățată măcar imaginea epigonă de molie trecătoare printr-un prezent pe care nu-l înțelege. Poartă pe umeri un lucru prea mare: șansa de a fi primul premier cu haină militară pe sub „civilia” politică. O ratează, girând felul de prăznuire a eroilor noștri prin vaccinarea de cazarmă, și la cazarmă, în singura zi în care nu ar fi trebuit să facă acest lucru.

1 Decembrie este despre Istorie și înaintași. Nu despre vaccinare și încercarea de a mai adăuga câteva procente în opisul de prezentare la raportul cerut de alții.

Domnule premier-epolet, vă ratați șansa!... Aidoma primei femei care a avut ocazia și onoarea de a fi fost cea dintâi premier-femeie din istoria țării, v-ați șifonat tunica ce nu vă mai încapă pe după cureaua politică. Ce mai urmează? Împărțirea țării între „bibani” (nevaccinații – specie neinjectată, „nici cadru nici baștan”, nu?!) și „veterani” (vaccinații)? Organizarea pe căprării a căprarilor și sergenților pe merit de număr de rapeluri injectate?

E trist. Dar noi nu suntem totuși triști. Căci știm că, undeva, în esența ei, ființa militară e la datorie. Alături de cea a Bisericii. Și doar clipa o desparte de ceasul astral al retrezirii!...

Gânduri...

Zoe
Danteș

Orice am face, primul păcat înfăptuit de noi ne urmărește până la sfârșitul vieții. Primul păcat nu seamănă cu următorul. Pe măsură ce-l ascunzi crește în tine ca o avalanșă. Pe măsură ce plătești pentru el, datoria ți se mărește. Fiindcă nu poți plăti singur prețul primului păcat. Pe măsură ce tu fugi de el, mereu plătești alții acel preț, cu dobândă. Primul păcat îți târăște toate victimile în iad împreună cu tine. Faci pe toți apropiați ție, pe cei pe care-i iubești, să trăiască iadul.

În jocul vieții nu are importanță cine câștigă. Important este să știi cine a pierdut atunci, că să afli cu cine vei sta față-n față, în viitor. Fiecare plătește pentru păcatul său în cele din urmă. Unora li se cere socoteală când mor. Alora în timpul vieții. Dar fiecare plătește atât prețul păcatului său, cât și al bunătății sale. Pentru că dacă nu împiedici săvârșirea lucrurilor rele, ești cel puțin la fel de vinovat ca și făptașul. Asta poate să fie câteodată păcatul cel mare.

Păcătoșii se ascund în umbră. Fiindcă unele păcate se înfăptuiesc doar în întuneric. Păcătoșii se ascund doar în tăcere. Fiindcă unele păcate reprezintă tăcerea însăși. Știi cum e să lași atâtea lucruri în urmă și să nu știi cine ești? Primul păcat înfăptuit așteaptă, ca un iubit fidel, să te întorci la el într-o zi. Numără invers toate faptele rele pe care le-ai făcut, și vei ajunge la prima „vărsare de sânge”. Atunci te poți întoarce în cea prima zi. Urmărind aceeași plăcere, poți înfăptui același păcat în repetate rânduri. Dar dacă păcatul tău, este faptul că ți-ai trădat prietenul apropiat, pedeapsa ta e să-l „ucizi” cu mâinile tale la nesfârșit.

Destinul nu povestește nimic nimănui. El doar întreabă, și tu ești obligat să răspunzi. Pentru ca cei dragi să nu plătească pentru păcatele noastre, devenim străjerii propriei vini. Ar fi bine dacă cel ce înfăptuiește păcatul doar ar face acest lucru. Căci mereu îi dă el însuși altuia trădarea. Nu alerga degeaba după primul păcat înfăptuit, căci el va trece pe la toți cei dragi ție! În cele din urmă, îți va bate din nou la ușă, însuși trădarea.

Să duci o luptă nu înseamnă să înfrunți un inamic. Înseamnă să lupți pentru cei dragi ție. Înseamnă să accepți finalul inevitabil. Nu e ceva ce putem înțelege. Dacă ai fi forțat ai fugi și ai scăpa. Singurele lu-

cruri de care nu poți să fugi, sunt lucrurile făcute pentru cineva drag.

Într-o zi, fiecăruia dintre noi, îi iese în cale o pădure din care nu mai poate ieși. Un munte de pe care nu mai poate coborî. Trăim cu impresia că putem sparge orice piatra cu pumnul. Dar, vine o zi când fiecăruia dintre noi îi iese în cale o stâncă ce nu se poate sparge. Să știi dinainte ce scrie pe ultima pagină, când nu mai poți schimba povestea, pentru cel ce citește, nu poate fi decât o mare povara!

Cugetul care îți pune întrebări fără răspuns, te înnebunește. Prăpastia dintre ce îți dorești și ce poți face se închide de la sine doar dacă renunți la tine însuși, și, dacă treci de partea cealaltă a morții. În cea mai întunecată zi, în cel mai disperat moment, dacă te arunci în mijlocul bătăliei, în clipa cea mai lipsită de speranță, nu o faci pentru tine însuși, ci pentru cei dragi ție.

Cel ce păstrează în suflet, dragostea pentru cei dragi, nu se simte niciodată neputincios. Chiar de i-ar fi încuiate toate ușile. Cel care ocupa un loc în inima cuiva, nu este prizonier în propria colivie. Neputința poate că ar trebui s-o simți exact în fața soluției pe care o cauți. Dar nu trebuie să ai timp să cauți aceasta neputință. Adevărata neputință nu e să treci printr-o încercare fără soluție, ci să fie una care unuia îi face bine, iar altuia îi face viața amară.

Cândva credeai că poți sfărâma orice piatra în palmă, dar acum ai în față un munte de netrecut și foarte puțin timp la dispoziție. În față parcă ar exista două uși, dar numai o singură cale de ieșire. Fiecare alegere este o soluție. Adevărata neputință este fructul otrăvit al alegerii făcute. Când nu mai poți face nimic e ușor să accepți. Adevărata neputință este să te întrebi continuu dacă ai făcut tot ce ai putut. Pentru că adevărata neputință este ratarea soluției salvatoare.

Cine se lupta mult timp cu dușmanul, ajunge să nu se mai despartă de el. Răzbușirea nu mai lasă în urma ei loc de altceva. Prețul legământului răzbușirii, este să nu mai poți găsi niciodată drumul spre casă, spre cei dragi pentru care tu te-ai aruncat în luptă, de la începutul lumii. Și... poate este prețul primului păcat pe care îl vei plăti întregă ta viață.

România cu președinte alogen a eșuat

Alex. Bochiș
Borșanu

Privesc și eu scena politică. Cea de la noi, în special, dar și la cea externă. Dar altfel decât „alții”, care apreciază sau dezaprobă politica unui partid, funcție de doctrina declarată, expusă eventual, într-un programul de guvernare; cetățeanul studiază dacă stipulațiile îi sunt favorabile vieții sau îi limitează drepturile sale naturale, prin oferta prezentată. Analizează dacă îi este favorabil, din punct de vedere pragmatic, obiectiv, materialist, faptele și acțiunile programate, care, obligatoriu, să-i asigure existența, să-i creeze condițiile necesare traiului cotidian! Și îl acceptă, sau nu prin votul său.

Eu privesc scena politică prin altă lentilă, una subiectivă: valoarea actorilor de pe scena politică, valoarea lor intrinsecă. Eu cred că reușita sau eșecul demersului politic este funcție de însușirile și calitățile persoanei, moștenite genetic sau dobândite pe scena vieții, prin învățare, experiență acumulată, gândirea structurată pe valori perene, sedimentate în „Ego-ul” său de-a lungul timpului, ca ființă socială, ce joacă un rol de lider în viața publică.

Doctrina declarată și promisiunile ce le fac aleșii, sau nu le fac, nu sunt suficiente pentru a-l califica pe ales că „mă va sluji”, că este reprezentatul intereselor mele, că formarea sa umană este compatibilă cu aspirațiile mele existențiale, măcar. Acum, în aceste vremuri, poți constata cu regret, tardiv, că ai ales incorect, pentru că, deseori, alesul uită de tine, dar culmea, te consideră pe tine dator să-l susții necondiționat. Pe tine te-a abandonat, dar fii sigur că va „depune un efort susținut” pentru binele său, al familiei sale, a „grupului organizat” din anturajul său și va profita de eroarea mea. Am votat greșit omul! De ce? Pentru că am fost superficial. Am fost credul. Am riscat. Așa că, din rege am devenit supus!

Această situație îmi produce zâmbete. În imagine îmi apare scena din Omul care a văzut moartea – de Victor Eftimiu, văzut la „Nottara” cândva, când un vagabond care dorea să se sinucidă, aruncându-se de pe un pod, este salvat de un

om bogat care era la pescuit. Mărinimos, îl duce acasă, îl hrănește, îl îmbracă, apoi îi spune că poate să plece. Salvatul refuză. Pretinde că, dacă l-a salvat, și trăiește, acum are obligația de a-l întreține toată viața. Salvatorul indignat, îi face reproșuri, dezavuează tupeul, obrăznicia salvatului, dar acesta nu cedează. Mi-ai salvat viața întreține-mă! Dacă mă lăsai să mor nu aveai nici o obligație! Eu nu existam!

Parafrazând: dacă nu mă votai, nu eram ales și nu deveneam stăpânul tău! În această situație mă găesc și eu, și tu, acum. Ai băgat buletinul de vot în urmă, ai obligația să-i admiți deciziile, chiar dacă îți sunt defavorabile; să-i plătești salariul, plimbările prin cele străinătăți și orice face îi devii complice. L-ai votat? Susține-l! E creația ta, nu te mai plânge că ai devenit slugă! Tu ai ales să-i fii complice!

Dar cum a fost posibil? Părea promițător, bine îmbrăcat, chiar arătos, vorbea calm; știam că nu a fost un elev strălucit, dar a reușit să promoveze anii, ba chiar a urmat o facultate, părea un om normal părea de încredere; cu toate acestea, „alesul” mă neglijează, unii spun că ne-a abandonat. Degeaba te lamentezi! Alegerea ta a fost greșită. Uiți, omule, zicala din bătrâni: „nu haina îl face pe om!”. Aparențele înșală!

Bine, și ce trebuia să fac, pentru a nu greși? Ce valori trebuia să le am ca repere? Uite, mă opresc la câteva obligatorii, ce pot genera o personalitate adevărată, loială.

Educația. Dacă cineva aspiră la fotoliu de lider, în orice domeniu, trebuie să dețină un portofoliu de valori de specialitate. Nu ai ce căuta ca ministru al economiei, dacă nu ai habar de doctrinele economice, doar pentru că tu ai fost un contabil bun la o firmă și pentru că așa voiește partidul. Faptul că ai fost comerciant de medicamente, și ai expertiză în domeniu vânzării, e criminal să fii promovată ministru al sănătății. El va vinde tot ce are preț, să facă bani, fără a se gândi la sănătatea oamenilor.

Ce să mai vorbim de educație, de știința de carte, ce trebuie să o posede un șef de stat, un președinte, un lider național! Dacă tu nu cunoști istoria neamului pe care urmează să-l conduci, evoluția sa istorică și

socială, modelele umane ce au generat progres și doctrinele după care a fost condusă țara în diferite etape, cu prietenii și dușmanii ei istorici, stai domnule acasă! Ai bunul simț!

Dacă nu ai auzit măcar, de Platon, Aristotel, Machiavelli, J.J. Rousseau, chiar de Marx și Marcuse, sau de cartea „Societatea deschisă și dușmanii ei” a lui Karl Popper, mentorul și profesorul lui George Soros, nu ai ce căuta în fruntea statului, de exemplu. Dacă nu ai habar de modelul de societate după care să conduci țara, vei genera haos și decădere. Statul, sau orice structură publică, se conduce după legi. A cunoaște temeinic științele juridice e condiție sine-qua-non pentru un lider; modele juridice de organizare societății, teoriile statului și dreptului, noțiuni de dreptul civil, comercial sau internațional, sunt competențe absolut necesare și nu ai ce căuta în fruntea oricărei structuri de nivel înalt. Desigur, nu e necesar să ai expertiză juridică a unui profesionist, dar măcar să ai habar ce semnifică cuvântul pe care îl pronunți, ce mesaj se transmite prin acele noțiuni, și obligatoriu, consultă experți în domeniul de reglementat.

E ridicol să te afișezi „în fața poporului”, sau la reuniuni internaționale, să citești după foi scrise de profesioniști sau traduse din altă limbă, iar tu să silabisești cuvintele cheie, să le pronunți cu accent greșit, rezultând că habar nu ai de mesajul lor, deși tu ar trebui să „monitorizezi implementarea” lor.

Ziceam mai sus, că privesc scena politică prin altă lentilă, a valorii intrinseci a individului, ființă umană. Ce înseamnă asta? Vă „deconspir” imediat!

Valoarea intrinsecă individuală este ansamblul însușirilor fundamentale psihice-morale definitorii ale individului, care se evidențiază în modul de comportare, în ideile enunțate și în acțiunile sale; aceste valori depind de zestrea genetică, de acumulările pe timpul existenței, care pot dezvolta sau atrofia competențele, empatia, nepăsarea sau alte trăsături de caracter cu consecințe benefice sau malefice pentru om.

Când am menționat ca valoare intrinsecă „zestrea genetică” m-am gândit, și am inclus

naționalitatea, etnia dacă vreți, de ce nu, credința religioasă. Diferența între codurile genetice ale etniilor nu pot fi negate, sunt demonstrate științific. Oricum am evalua, niciodată, și nicicând, normal, logic, un alogen, chiar ales, nu poate empatiza sincer cu altă etnie; alesul se va crede „chemat” să conducă o gloată inferioară. Și atunci, empatia liderului față de țară, raportul ales – alegător, se transformă în stăpânire și supunere. El nu va milita pentru coeziunea nației, ci pentru învrăjbirea ei. Și, chiar fără a ști, că adagiul „Divide et impera” se pare că i-ar aparține lui Filip al Machedoniei (preluat mai târziu de Nicollo Machiavelli), îl aplică „cu succes”, ca strategie cu scop precis: a dezbină și a-și impune voința sa, a dezbină pentru a domina. Și așa face! Este o mare eroare ca un popor liber, creștin, o națiune independentă, să-și aleagă lider un alogen.

Alesul poporului, obligatoriu, trebuie să provină dintr-o familie consolidată din neamul tău! (a se vedea modelul președinților SUA, obligatoriu nativi de origine engleză și din familii mari, recunoscute). O familie extinsă poate viețui în timp, cca patru generații. Deseori nepotul prinde în viață străbunicul. Familia românească formată din ascendenți și descendenți, colaterali, păstrează aceleași valori, transmise din tată-n fiu, de coeziune spirituală, de morală și credință, cu dragoste față de copii și rude. Întrajutorarea între membrii familiei e sacră.

„Menținerea unei familii fericite necesită multe, atât din partea părinților, cât și din partea copiilor. Fiecare membru al familiei trebuie să devină, într-un fel special, servitorul celorlalți” – spune acest sfânt cu origini românești – Papa Ioan Paul al II-lea.

Și atunci, dacă liderul, managerul țării, nu are o familie, nu are rude de sânge, iar Dumnezeu l-a pedepsit, privând-ul de sentimentul de tată, de părinte, crezi tu române că nu are urmări? Are, și unele grave chiar! Empatia față români, dar mai ales de copiii românilor este zero. Iar tu române naiv, crezi că are remușcări, că îi pasă, deși rata de abandon școlar în anul 2020 a fost de aproape 25%? Iar tinerii absolvenți români devin analfabeți

funcționali! E de plâns! O cercetare a Uniunii Europene, care în urma testelor PISA ne avertizează că „rata analfabetismului funcțional din România din ultimul deceniu s-a situat între 40 și 45%”! Aceasta e România educată!? Rușine!

Această situație gravă a copiilor români, de abandon școlar și a analfabetism funcțional este generată mai ales de gradul de sărăcie la care a ajuns populația. Cum să învețe copiii, când peste 300 de mii dintre ei se culcă flămânzi!

Managementul țării a eșuat! Raportul Parlamentului European constată că în privința spectrului sărăciei ce afectează direct copiii, în România este un dezastru! E pe ultimul loc din U.E., cu 51% gradul de sărăcie, urmată de Bulgaria, cu 45,2%. La fel și raportul O.N.U. din 2020, confirmă procentele UE și menționează că „situația copiilor români din mediul rural este disperată, datorită sărăciei extreme și excluziunii sociale”.

Asta e catastrofă națională, fără precedent în istoria școlii românești.

„Statul român a eșuat în misiunea sa fundamentală de a-și proteja cetățenii” – constată chiar managerul său, W.K. Johannis, dar fără a-și recunoaște erorile personale majore, care au condus la această stare a nației române, fără precedent, adusă de un alogen teleportat la cârma României mele dragi. Plâng... și mă revolt

Întrebări retorice, o retrospectivă și o amintire...

Cristian
Vasiliu

Întrebarea care persistă în mințile tuturor zilele acestea este dacă alianța (unirea, uniunea sau ce o fi ea) dintre PNL și PSD este corectă din punct de vedere moral, eficientă din punct de vedere politic și benefică pentru Social. Dacă nu știm cum să răspundem este pentru că Politicul a însământat în Social atâta discordie (prin fapte, dar mai ales prin cuvinte) încât avem impresia că îl vedem pe Arhanghelul Gabriel alături de Scaraoțchi, pe Churchill alături de Hitler, pe Xerxes alături de Leonida. Suntem în punctul în care ideologia se termină abrupt și unde am putea să descoperim principii și valori comune și cu toate acestea alegem varianta stupefacției, a scârbei sau a abandonului.

Nu am fost trădați, ci jucăm doar într-o piesă cu trădători și trădați. Suntem în mijlocul unei tragedii, dar răul este în noi. (Din păcate încercările la care ne-a supus pandemia nu ne-au luminat sufletele și mințile). Ar trebui – noi, Socialul! – să avem curajul de a ne asuma greșelile. Prea mult timp am văzut în dihotomia de pe scena politică (stânga – PSD și dreapta – PNL) o reprezentare arhetipală a luptei dintre bine și rău. Și de prea mult timp ne închipuim niște muritori care se implică în războaiele dintre zei. Noi Socialul – nu suntem nici victime și nici călăi; avem o responsabilitate în a înțelege că ne-a plăcut să fim mințiți, ne-a plăcut să fim abuzați. Am știut pe cine alegem, dar am crezut că minciuna și abuzul pot

Grid
Modorcea

Dacă nu mă lași să mor, de ce nu mă lași să trăiesc? Dacă nu mă doare capul, de ce să iau antinevralgic? Sau cum zice poporul: De ce să mă leg la cap dacă nu mă doare? Dacă sunt sănătos, de ce să mă vaccinez? Dacă nu am nevoie de nimic, de ce intri cu sula în coastele mele? Dacă am cumpărat bilet de avion, de ce nu am voie să zbor? Dacă sunt sănătos tun, de ce nu primesc un VaksPass? Dacă sunt sănătos dovedit, de ce nu primesc o Adeverință de sănătate? Dacă nu există dictatură, de ce antivacciniștii sunt dați afară de la serviciul lor? Dacă vaccinul e garantat, de ce mor oameni vaccinați? Dacă există milă, de ce numai vaccinații primesc bonuri de masă și alte înlesniri, iar nevaccinații sunt considerați paria societății? Dacă este pace, de ce se înăsprec restricțiile și se întreține un conflict insidios, ce poate degenera în război civil, între vaccinați și nevaccinați?

învinge răul, ne pot salva și pot restaura dreptatea. Nu am făcut însă nimic altceva decât să alimentăm răul și urâtul din noi înșine. Sloganurile, ideologia, propaganda nu au fost doar niciodată altceva decât opțiuni. Unii dintre noi si-au explicat propriile eșecuri și propria negură din viață prin izbânda unui partid politic; alții au pus atâta patimă în susținerea unor personaje politice pentru că aveau nevoie de o identitate și de o conștiință (fie ea și exterioară); alții au vrut să scape de banalitate și plictis intrând în arenă. Nu mintea, ci inima și voința au fost slabe. Acum – la momentul păcii din ceruri – le fuge pământul de sub picioare tuturor celor ce și-au făcut cu bună știință din politică o religie, un sens sau o realitate.

Dacă nu am fi investit atât de mult din ceea ce suntem într-o parte sau alta a spectrului politic nu am fi ratat lecția armistițiului dintre PNL și PSD. Orice negocieri toxice s-au făcut peste capetele romanilor, oricât de mult din viitorul lor a fost vândut, cu oricât de multă suferință vor plăti toate acestea, important rămâne totuși faptul că (formal) niște inamici care păreau ireconciliabili s-au așezat la o masă. Poate că principiul din care și-au făcut umbrelă este unul al răului, dar asta ar trebui să ne dea speranța că totuși există principii care dau unitate Politicului. De ce nu ne-am întreba și noi – Socialul – care sunt principiile care ne-ar putea uni în fata unei amenințări? De ce nu am putea înțelege că a ne dori unii altora binele nu înseamnă exterminare sau izolare? De ce nu am putea șterge dintre noi disprețul, neîncrederea și ura?

Dacă am drepturi, de ce nu am dreptul să optez pentru soluția pe care o consider eu bună? Dacă trăim în democrație, de ce suntem asfixiați într-o plasă de constrângeri aberante? Dacă soluția Pfizer et co. e bună, de ce mor oamenii și după a treia doză? Dacă există respect și iubire creștinească pentru semenii, de ce există hăituiră oamenilor sănătoși? Dacă pandemia este o problemă medicală, de ce diriguitorii ei sunt oameni politici? Dacă administrarea pandemiei nu este o campanie politică și economică, de ce globaliștii și tehnocrații ei au câștigat din afacerea pandemică peste patru bilioane de dolari? Dacă există transparență, de ce nu ni se spune unde sunt cele peste o sută de miliarde de euro primite de România de la UE pentru spitale și alte lipsuri medicale? Dacă vaccinul ar fi o garanție de vindecare, de ce doctorul englez Mike Yeadon, ex-vicepreședinte la Pfizer, cere ca oamenii sănătoși să nu se vaccineze? Dacă sistemul nostru imunitar este născut pentru viruși, de ce nu este respectată natura lui și este agresat cu seruri alogene?

De ce nu am putea da noi – Socialul – un exemplu de toleranță și respect, de deschidere și de bunăvoință Politicului?

Nu este momentul pentru idealism și inocență, după cum nu este nici momentul să menținem blocada și rămânem în tranșee până la anihilarea totală. Cele două părți (să nu le spunem partide) s-au mai înfrățit și în trecut. (Și în bine și în rău. E mai puțin important fondul). Însuși modul în care încearcă să treacă astăzi (și unii și alții) drept opozanți eterni (ce își strâng astăzi mâinile de nevoie, cu inimile îndoite) este o insultă la adresa inteligenței socialului. Ne putem descurca în hățșul istoriei din ultimii 32 de ani pentru a găsi câteva exemple:

1. În anul 1991, lupii liberali mai tineri (sub denumirea PNL-AT) s-au înhăitat cu FSN-ul și au ajuns la guvernare. Dinu Patriciu a devenit atunci ministru al Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, iar Viorel Cataramă – secretar de stat la Turism.

2. În Guvernul Stolojan, după mineriada din septembrie '91, PNL-ul (de rit vechi) a obținut și el două cabinete grele: Justiția (Mircea Ionescu Quintus) și Finanțele (George Danielescu) și a făcut casă bună cu FSN-ul comuniștilor cu „fața umană”.

3. După ce a trădat și a slăbit coaliția drepte în 2000, în 2004 PNL-ul a fost sedus de un alt partid (încă) de stânga (PD-ul lui Traian Băsescu); înainte de alegeți între PNL și PD s-a perfectat un mariaj (ce a durat până 2006) sub numele de Alianța DA (Dreptate și Adevăr), iar noi ne-am ales cu „președintele jucător”

4. Un scurt inter-

Întrebări...

Dacă eu sunt protejat de natură, de ce mă obligi să port o cârjă? Dacă eu cred în vaccinare, că vaccinarea a fost mereu o soluție pentru eradicarea unor maladii, de ce ea se folosește acum împotriva sănătății, sacrificând vieți nevinovate? Dacă vaccinul este o soluție, de ce medicii (in corpore aproape) refuză să se vaccineze? Dacă măsura lui Biden în legătură cu ordinal de vaccinare Covid-19 impus angajaților din domeniul sănătății este bună, de ce 22 de state (până acum) au acționat în instanță administrația Biden? Dacă eu NU sunt împotriva soluției vaccinării, de ce nu te întrebi ce am cu acest vaccin insidios? Dacă s-au inventat pastile, mai bune ca vaccinul, de ce nu se găsesc pe piață, de ce sunt ținute la beci? Dacă trăiesc izolat, departe de lume, de ce trebuie să mă vaccinez dacă nu am nevoie? Dacă Covidiana este o boală vasculară și nu respiratorie, de ce este nevoie de mască? Dacă fiecare își apără sănătatea, de ce trebuie să răspund pentru alții, ce se dovedesc iresponsabili? Dacă

mezzo: la alegerile prezidențiale din 2009, PNL s-a aliat din nou cu PSD în turul al doilea al alegerilor prezidențiale. Fără succes...

5. Ultimul episod – și cel mai cunoscut – este episodul USL (alianța „infamă” sau „contra naturii” dintre PSD și PNL, o alianță ridicată nu pe principii abstracte, ci pe nevoia cât se poate de concretă de a face atmosfera din România mai respirabilă). USL a durat din 2011 până în 2014, când au intervenit probabil orgolii, poftă și interese străine ...

„Alte vremuri, alți oameni”, s-ar putea spune, însă această sintagmă nu ar face decât să dezvăluie cât de mult suntem legați de acele vremuri și de acei oameni. (Pe lângă faptul ca ar fi un neadevăr dureros). Din păcate nu vedem Istoria (deși am trăit-o) tocmai din pricina prezentului. Frica de a nu ne zdruncina realitatea (construită) de azi ne face să fim foarte grijulii și orbi cu trecutul.

Adevărul – pe care nu ar trebui să îl sacrificăm nici chiar pentru a rămâne morali și deștepți în proprii noștri ochi – este că cei ce ne-au recrutat în armatele „binelui” (pornite să se extermine reciproc prin vorbe) nu sunt la primul armistițiu sau la prima alianță și nu cred tot ceea ce spun; nu ar trebui să fim noi mai plini de zel în nimicire sau martiriu decât sunt cei ce ne inspiră și ne conduc. ...Iar dacă argumentația mea din paragrafele de mai sus nu a fost suficient de clară și de convingătoare, îmi pun o ultimă speranță în următoarea amintire:

În toamna anului 2012 (în circumstanțe pe care acum le-am uitat și care nu au

e prea mare aglomerație pe pământ și pandemia e un război inventat să mai împutineze lumea, de ce nu mor ticăloșii și cad tot pomii abia înfloriți? Dacă și vaccinații, și nevaccinații sunt în aceeași barcă, de ce nu au drepturi egale? Dacă vaccinul este fatal pentru bolnavi, atunci de ce s-a mai inventat? Dacă sănătatea nu este un argument să mă lăsați în pace, de ce mă hăituiți cu restricții? Dacă nu vă faceți planul, de ce îi îmbolnăviți pe oameni cu minciuni? Dacă aveți dreptate, de ce hăituiți populația ca să raportați la săpânii nevăzuți că ați îndeplinit planul cincinal? Dacă nu sunteți comuniști, de ce sunteți autori de minciuni și raportori de cifre false? Dacă știți că vaccinul este o soluție preventivă, de ce statul nu-i protejează pe oameni și fără vaccin, prin salarii mai bune, prin condiții de viață mai bune? Dacă țara merge fără guvern de atâția ani, de ce nu ar merge și fără vaccinare? Dacă pe cel nevaccinat îl sancționezi, de ce nu-l sancționezi și pe falsul prim-ministru sau pe toți aleșii care, prin incompetența lor,

oricum nicio importanță) călătoream spre Sinaia într-o mașină condusă de un necunoscut vorbăreț și antipatic. Se însera, drumul era monoton, iar ceilalți pasageri moțăiau încă de la plecare pe bancheta din spate. Obiceiul de a fi mai precaut și mai rezervat l-am căpătat mult mai târziu, astfel încât atunci – pe jumătate stingherit, pe jumătate tributar bunei-creșteri – m-am lăsat antrenat în diverse discuții. După ce am trecut de Campina și am epuizat toate amabilitățile, am intrat inevitabil și în politică. Subiectul fierbinte al momentului era suspendarea președintelui și recunosc că eram destul de pătimaș. Am încercat vreo jumătate de oră să explic de ce Băsescu trebuia demis și de ce USL-ul era o alianță a binelui, până să realizez că îmi pierdeam vremea de pomană. Necunoscutul era un tip între două vârste, mai blazat și cu mai multe certitudini decât mine; a ținut să-mi povestească – pentru a-și explica dezgustul fără de întreaga clasă politică – cum pe vremea în care lucra la Parlament i-a văzut pe unii dintre „aleșii neamului” ce se înjurau de la tribuna ziuă, îmbătându-se apoi seara, frățeste, la restaurantul Doi Cocoși.

„Dacă noi” – am replicat – „putem să ne certăm pe subiecte politice și apoi să bem un pahar de vin, cred că și politicienii au dreptul să facă același lucru. Și noi și ei avem diferențe, nu războaie.” Nu știu dacă a fost de acord cu mine, însă restul drumului, de la Comarnic în sus, l-am parcurs în tăcere...

sabotează țara? Dacă injecția îi protejează pe oameni, de ce nu se comunică și statistica oamenilor vindecați de covid prin vaccin, câți oameni au salvat vaccinurile, nu să aflăm doar câți au murit în urma lor? Dacă se îmbolnăvesc și copiii de covid, de ce vaccinul se aplică numai la oamenii adulți? Dacă vaccinul este făcut numai pentru oamenii sănătoși, de ce îi vaccinați și pe cei infestați de covid sau pe cei imunocompromiși? Dacă vaccinul nu este făcut pentru oamenii bolnavi, de ce vreți să-i îmbolnăviți și pe oamenii sănătoși? Dacă vaccinul conține anticorpi străini (antigen), de ce nu înțelegeți că această campanie anti-covid este o campanie de îmbolnăvire a populației? Dacă aplicarea vaccinurilor este în faza experimentală, fiindcă nu se cunoaște durata unei protecții și nici dacă vaccinul împiedică transmiterea virusului, de ce populația nu este avertizată și este transformată în cobai, ca să se obțină ulterioare certitudini?

Nu, nu suntem (încă) într-o altă țară... Deși așa pare, nu?...

Cezar Adonis
Mihalache

M-am trezit într-o dimineață cu atâta „hanuka” că am crezut că am nimerit într-o altă țară... Într-un soi de altfel de țară... Sau mai rău, că a venit acel altfel de țară peste mine tocmai să-și facă o Țară... Să ia de-a gata ceva ce există deja ca Patrie și are de toate... Că vorba aceea, nu au ei acolo, în acel soi de țară, pomi câte buturugi tăiate putem număra noi numai prin parcurile noastre... Ori câte cioturi adunăm de pe o cornișă de deal despădurită... Defrișată, poate, de ce nu?, tocmai pentru a le fi fost duse și lor, acolo, camioane cu lemn de esență tare...

M-am trezit în aceeași dimineață cu atâta „hanuka” de m-am împotmolit printre butoanele telecomenzii. Politice. Și m-am gândit, de ce n-o fi fost „hanuka” asta a altora, mai din timp, mai prin vară, că nu mai aveam criza aia politică lungă cât o zeamă stătută... Că trebuiau să se alinieze „bomardierii” noștri politici (deh', bărbați și chiar femei-bărbate am avut odată...)

să salute „marea sărbătoare de Hanuka”... De fapt, în aceea zi am aflat cum trebuie să ne purtăm noi la sărbătoarea altora... Într-un alt exemplu de cum radem de la noi fundamente neaoșe și punem sticla pisată a identităților altora...

M-am trezit în aceeași zi citind, prin ziare ce păreau, mimau (dar mai mult se mirau și ele parcă de apropierea de ființa noastră națională), m-am trezit cu ele, dară, făcând un deșănțat elogiul despre sărbătoarea acelor altora. Care nu au o țară ca noastră, asta am înțeles, dar care vor să o facă o țară (ca) a lor.

M-am trezit mai apoi cu un „premier”-general (ori

„general”-premier?!) scos la raportul politic de civile parcă special să aibă cine să de-a onor de hanuka ăloră. Și atât de bine l-au cu strâns kippa ceremonială pe sub chipiul de militar al lui „eu niciodată, nicicând”, că nici măcar nu a avut demni-

tatea să salute, mai întâi, pe românii lui, ci s-a repezit să admire ceremonialul de templu al aceleiași sărbători-ritual.

Și nu, nu m-am trezit, măcar, cu o Comisie Europeană care să recomande să nu se mai spună „Sărbătoarea Hanuka”, ci, simplu, „sărbătoare” ori „ceremonial”, că „poate aduce atingeri”, nu?!

De fapt, nu, nu m-am trezit în acel altfel de

„acolo”... Că știam că suntem deja împresurați. Și nici asta n-ar fi de sfârșit al speranței, că am mai fost noi încercuți, doar că acum suntem trădați, vânduți, dezintegrați. Iar când vezi aliniat la granița noii sărbători și pe un soi de general, chiar te gândești că nu mai e mult...

Aș fi vrut să văd un general care să dea cu buzduganul demnității în masa suficientei și prea proastei toleranțe. Să spună: „Dintâi îmi salut cu onor țara și apoi mă ocup de chestiile de protocol ale altora. Pentru că țara m-a făcut general”. Sau, poate nu, căci nu trebuie să fii un Sun Tzu să-ți dai seama că „arta” războiului s-a schimbat... Și nu mai trebuie să racolezi, să prepari, să îndoctrinezi pentru a acapara... Ci trebuie să vii de la bun începutul următoarei, și următoarei, și următoarei lupte, tot așa până va fi fost gătat războiul, prin capitulare, cu omul potrivit, preparat, îndoctrinat...

Nu știu dară câți dintre cei ce vin peste noi, și ne cer să le învățăm obiceiurile și cutumele, ne cunosc ei tradițiile, vestigiile, simbolurile-artefact. Dar văd

câți dintre ai noștri, acești politicieni, generali, din cartoane și mucavale decolate, uită ei de ceea ce am fost noi. De valorile noastre. De tradițiile noastre. De respect și demnitate.

Trăim într-o țară a atâtor generali că numai răscoala ordonanțelor ar mai putea schimba ceva... Dar nici ele nu o să mai aibă vreo șansă căci, numai mâine, vor fi, nu selectate, că asta s-a făcut (ori se crede a se fi făcut pe de ntregul!), ci șantajate prin certificate verzi(kaki).

Or, nu, domnule general-premier (sau premier-general?!)... Certificatele pe care le vreți cu atâta îndârjire, soldățească – dar una de pufan, vor fi doar altfel de „ausweis” -uri ale altor demoni ai istoriei. Și față de care, cei ce au fost deja, vor părea niște îngeri ai răului căzut pe aici atunci. Vor părea niște umbre cu aripile tăiate față de luciferii ce nasc acum din cei ce nu se mai mulțumesc a fi micii satrapii ai unui birou, departament, instituție, minister, țară...

Cu spectrul morții deasupra capului și cu un alai de draci jucând țonțoroii în jurul nostru...

Adrian
Pătrușcă

Paștele din 2020 a rămas în analele Bisericii Ortodoxe Române. A fost prima înviere din istorie cu bisericile și cimitirele închise. Nici sub turci nu s-a petrecut așa ceva. Tot în premieră absolută, după ce am fost la un pas ca Poliția să împartă Sfânta Lumină, preoții au adus-o la credincioși în fața blocului, iar aceștia au cântat „Hristos a Înviat” din balcoane și de la ferestre, după tonul dat la Trinitas. Comunitatea a fost frântă, sirenele au acoperit clopotele, girofarurile au umbrat lumânările. Învierea bizară din 2020 nu a fost o excepție. Ca un făcut demonic, fiecare din cele patru valuri de până acum ale pandemiei a lovit inevitabil în posturile celor mai mari două sărbători ale creștinătății: Paștele și Crăciunul. Fără excepție, COVID-ul a tulburat liniștea credincioșilor și a întinat praznicul. Grijele au înveninat bucuria. Cea mai chinuitoare a fost incertitudinea dacă bisericile vor fi deschise, dacă oamenii se vor putea spovedi și împărtăși. Și cum: cu mască pe față? La o distanță de doi metri de duhovnic, răcnindu-și păcatele? Cu linguriță de plastic sau adusă de acasă?

Postul Nașterii Domnului de anul acesta va fi însă

cel mai amar dintre toate. Pentru că a fost pus sub amenințarea întunecată a Certificatului de Vaccinare. PSD, PNL, USR și UDMR s-au înțeles să introducă Ausweisul înrobitor peste tot. Inclusiv la locul de muncă. Alternativa la vaccinare este testarea. Primele două luni, aceasta va fi gratuită, apoi contracost. PSD-PNL-USR-UDMR au o majoritate zdrobitoare în Parlament. Doar un miracol poate opri la vot Monstruoasa Coaliție. Cum foarte puțini își pot permite să suporte din buzunarul propriu testele, românii vor fi condamnați la o alegere teribilă: Vaccinare sau Moarte.

Cele două luni de grație vor expira undeva, la scurt timp după Sărbători. De aceea, bucuria lor va fi mai umbrată de gânduri și griji caniciodată. De spectrul alegerii fatale. Românii au primit două luni în plus pe Culoarul Morții. Fără speranța grațierii. Două luni de iad în prag de Sărbători.

Este vaccinarea un păcat? (...) Apărătorii vaccinării (inclusiv Vaticanul) evită subiectul, îl expediază rapid sub pretextul că „salvează vieți” ori vin cu justificări de genul: celulele provin de la un număr mic de copii avortați în urmă cu decenii. Doi sau trei. (...) Obligatorietatea actului medical

este interzisă prin mai multe legi și convenții. Interne și Internaționale. Vaccinarea este un act medical. Și totuși ea va deveni obligatorie. Am arătat că alternativa testului pe bani practic nu există. Dincolo de aspectul legal, este cel creștin. Dumnezeu l-a creat pe Om după chipul și asemănarea Sa. L-a înzestrat cu Libertate, ca darul cel mai de preț. Nu a creat o slugă, un robot, o vită de povară, ci o ființă mai presus de îngeri. Lui Dumnezeu Atotputernicul îi este imposibil un singur lucru: să-l oblige pe om să facă ceva. Nici măcar să-L iubească nu îl poate forța. Oamenii ca și îngerii au inclusiv libertatea să cadă. Drept urmare, confiscarea celui mai de preț dar al lui Dumnezeu este un gest satanic. Poate fi el acceptat de un creștin, sub pretextul „binelui general”? „Dați Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu.” Este vaccinul „al Cezarului” sau „al lui Dumnezeu”? Sau nici una, nici alta? Și atunci cu ce drept suntem forțați? „Și ea (Fiara) îi silește pe toți, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte. „Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul...” Urmează perioada spovedaniilor. Creștinii merg la

biserică să își spună frământările și să ceară sfat. Însă Biserica este dezbinată. Unii ierarhi investesc serul COVID cu proprietăți taumaturgice: „Vaccinul își face lucrarea lui tainică!” Alții cer o prudență retractilă: „Nu vă grăbiți să vă vaccinați! Lăsați-i pe ei să se vaccineze mai întâi, pe toți parlamentarii și deputații și senatorii, și la urmă, de o mai rămâne vreun vaccin din astea 120 de milioane cumpărate de Cîțu, atunci să vă vaccinați!” Ierarhii din a doua categorie sunt dați pe mâna procuraturii pentru „zădărnicierea combaterii...”

Purtătorul de cuvânt al BOR face propagandă fățișă vaccinării, în timp ce șeful lui, Patriarhul, dă de înțeles că nu s-a vaccinat. Ulterior, sesizând pericolul rupturii, Prea Fericitul a interzis clerului să se mai exprime despre vaccinare. Nici pro, nici contra. Gunoarul a fost ascuns sub preș. I s-a lăsat Cezarului dreptul de viață și de moarte asupra turmei lui Dumnezeu. Inclusiv dreptul de a le interzice nevaccinaților intrarea în biserici. Fie ei credincioși de rând: „Este o discrepanță între faptul că în lăcașurile de cult se intră fără certificat verde, și în instituții sau alte locuri, cu certificat” – Astalos Csaba, președintele CNCD. Fie preoți, care vor merge la „locul lor de muncă”. Ordinul de silențiu stampa al Patriarhului îi

privește și pe duhovnici? Măcar în scaunul spovedaniei au ei dreptul să se pronunțe? Să curme îndoiala fiilor duhovnicești? Să dea sfaturi? Să facă lumină în suflete? Dar și duhovnicii sunt la fel de împărțiți ca și ierarhii lor. Unii credincioși vor dezvălui că duhovnicul lor le-a spus una, alții că al lor le-a spus alta. Duhonia dintre vaccinați și nevaccinați s-ar extinde printre credincioși. Ar fisura Biserica pământească.

După șocul Învierii cu ușile închise din 2020, ar fi fost urgentă nevoie de convocarea unui Sinod despre pandemie și vaccinare. Un sobor care, sub îndrumarea Duhului Sfânt, să emită un punct de vedere unitar și argumentat, și care să servească drept călăuză în aceste vremuri tulburi. Acum, pare prea târziu. În timp ce dau lupii la oi, păstorii se uită în altă parte. Stau cu ochii adânciți în ceasloave sau teologhiesc șarmant și minor la TV. La Constantinopol, dezbăteau despre sexul îngerilor. În post, ispitele se înmulțesc și se intensifică. Mai ales acum dracii joacă țonțoroii. Există o lăspită a Martiriului. Sfinții Părinți o așază printre cele „de-a dreapta”. Adică, din prea mult zel duhovnicesc și din lipsă de smerenie, râvnesc să porți o cruce mai mare decât cea care îți e dată.